

Chương 312: Bước Tiến Mới Của Harriet

(Số từ: 5649)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

22:09 PM 24/04/2023

Sự kiện chính của Bảng C đã kết thúc.

Do đó, cả Olivia, người đã tiến vào bán kết của giải đấu ngày mai, cũng như Harriet, người đã bị loại, đều không có lý do gì để có mặt tại địa điểm tổ chức giải đấu.

"C-cô đúng là đồ xấu xa. Cô biết mà, phải không?"

"Tôi chỉ làm điều đó bởi vì cô đã chế nhạo tôi."

"Chà, kể cả vậy! Cô vẫn xấu xa!"

Olivia đi theo Harriet với khuôn mặt đỏ bừng, cầu nhàu. Olivia không thắng; cô ấy giống như một nạn nhân của chiến thắng.

Vì vậy, mặc dù cô ấy đã thắng, cô ấy cảm thấy như mình đã thua. Trên thực tế, nó cảm thấy tồi tệ hơn vì Olivia đã thắng.

Harriet liếc nhìn Olivia đang phàn nàn bên cạnh và nói:

"Im lặng đi. Trận đấu đã kết thúc, đừng làm phiền tôi và đi con đường của riêng mình đi."

"...Cô! Tôi sẽ báo thù, cứ chờ xem!"

Mặc dù Olivia đã thắng, nhưng cô ấy viện cớ như một kẻ thua cuộc và rời khỏi địa điểm tổ chức giải đấu như thể đang chạy trốn.

Harriet nhìn theo bóng dáng rút lui của Olivia và phá lên cười.

Tuy nhiên, cô nghĩ Olivia có chút tự chủ.

Mặc dù Olivia có vẻ tức giận từ đầu đến chân, nhưng cô ấy đã tấn công Harriet trong suốt trận đấu nhưng không đụng đến một sợi tóc nào khi trận đấu đã kết thúc.

Nếu Harriet tức giận như vậy, cô ấy sẽ mất bình tĩnh và cố gắng làm tổn thương ai đó, hoặc điều gì đó tương tự.

Nhưng Olivia, cảm thấy như không thể kìm nén được sự tức giận của mình, thay vào đó, cô đã chọn cách bỏ chạy.

Harriet tự hỏi liệu Olivia có phải là người tuân thủ nghiêm ngặt đường lối mà cô ấy phải duy trì hay không, nhưng có vẻ như cũng không phải như vậy.

'Cô ấy đúng là một người kì lạ...'

Harriet vẫn không thể hiểu rõ Olivia Lanze là người tốt hay xấu.

Tất nhiên, ngay cả khi cô ấy không thể xác định được cô ấy tốt hay xấu, Olivia chắc chắn là người mà Harriet không thích.

Khi Harriet rời khỏi sân vận động chính, có một đám đông sinh viên năm nhất Royal Class.

Reinhardt hét lên:

"Làm tốt lắm, cậu đã làm được!"

Mặc dù Harriet đã thua.

Mọi người đều có biểu hiện như thể chính họ đã chiến thắng.

"Tớ biết cậu có thể làm điều đó!"

"...Cậu là người có ít niềm tin nhất."

"Ờ, ừm. Ờm!"

Tiếng hét phấn khích của Reinhardt không chỉ thu hút sự chú ý của Ellen mà còn của tất cả các sinh viên khác.

Harriet biết rằng Reinhardt đã lo lắng và bồn chồn.

Mọi người xúm quanh Harriet, ca ngợi cô ấy vì màn trình diễn đáng kinh ngạc của cô ấy.

Mặc dù Olivia không thể sử dụng [sức mạnh thần thánh] của mình và đã đánh giá thấp Harriet, nhưng chiến thắng một Set vẫn là một thành tích to lớn.

Tất nhiên, không chỉ có các sinh viên đến chào Harriet.

"Cục cưng!"

"Ừ, ừ, mẹ..."

Harriet được bà Saint-Owan ôm chặt. Harriet biết cha mẹ mình có mặt trên khán đài và sẽ đến gặp nên Harriet không quá ngạc nhiên.

Tuy nhiên, bị gọi là “Cục cưng” trước mặt mọi người khiến mặt Harriet đỏ bừng.

"Con đã làm rất tốt, Cục cưng. Con có bị thương ở đâu không?"

“Đừng gọi con là cục cưng...”

Vì có sự xuất hiện của cha mẹ Harriet, các sinh viên đã tinh tế lùi lại và quan sát cảnh tượng diễn ra.

Nếu họ biết Harriet bị đối xử như vậy ở nhà, tình hình sẽ càng không thể chịu đựng được.

Công tước Saint-Owan cũng theo dõi với vẻ mặt tự hào, rõ ràng là rất vui mừng trước sự trưởng thành ấn tượng của con gái mình.

Một lúc lâu, mama quấy rầy Harriet, hỏi xem cô có bị thương không và khen ngợi cô đã làm rất xuất sắc. Sau đó bà ấy ôm Harriet và nhìn người khác.

"Nhưng... Reinhardt?"

"Uh, vâng! Đã lâu không gặp!"

Mọi người đều ngạc nhiên khi bà của Saint-Owan biết Reinhardt.

‘Đã lâu không gặp’?

Khi nào và vì lý do gì mà Reinhardt có cơ hội gặp trực tiếp mẹ của Harriet?

Khuôn mặt của Reinhardt trở nên tái nhợt và đông cứng lại.

"Nếu ta nghe không nhầm... Người mà cậu gọi là Đồ ngốc hình như là con gái của ta..."

Lúc đó, khuôn mặt nhợt nhạt của Reinhardt gần như chuyển sang màu xanh.

Bà nhìn Reinhardt với một nụ cười dịu dàng và nhân hậu.

"Có đúng không?"

"Uh, thì... Cái đó, ừm..."

"Vâng đúng rồi."

Câu trả lời không đến từ Harriet hay Reinhardt, mà từ Ellen.

Reinhardt nhìn chăm chăm vào Ellen với khuôn mặt lạnh băng.

‘Cậu đang cố giết tớ phải không?’

Bất chấp cái nhìn đó, Ellen giả vờ như không biết và lảng tránh chủ đề này.

Vì lý do nào đó, Ellen có biểu cảm thách thức trên khuôn mặt 🙄.

Nụ cười của Phu nhân sâu hơn, nhưng bên trong đó là một nụ cười lạnh lùng dường như ẩn chứa hàng ngàn lưỡi kiếm.

"Reinhardt, cậu có muốn nói chuyện với bọn ta một chút không?"

"À, đó là... Chuyện là..."

*Chuk

Sau đó, Công tước Saint-Owan, người đang vui vẻ theo dõi tình hình, bất ngờ tiến lại gần và đặt tay lên vai Reinhardt.

"Một câu chuyện khiến cậu không còn lựa chọn nào khác ngoài việc gọi con gái ta là Đồ ngốc."

Vẻ mặt của Công tước Saint-Owan đánh lại đầy đe dọa.

"Đó phải là một câu chuyện khá tuyệt vời."

Đó phải là một câu chuyện tuyệt vời, Công tước của Saint-Owan đã truyền đạt chỉ bằng đôi mắt của mình.

"Giết tôi đi."

Cuối cùng, Reinhardt sẵn sàng từ bỏ.

***

Reinhardt không bị đánh chết.

Tuy nhiên, khi bà Saint-Owan vỗ vai tôi và nói rằng bà không biết con gái mình có biệt danh dễ thương như vậy, tôi cảm thấy ớn lạnh hơn cả bị dao cứa vào cổ.

Harriet không biết phải làm gì.

Cho dù cô ấy có bảo vệ tôi hay không, đó sẽ là một tình huống khó xử.

Đúng rồi.

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc coi đó là cái giá phải trả muộn màng vì đã trêu chọc con

gái của Công tước và là công chúa của một Công quốc bằng cách gọi cô ấy là Đồ ngốc.

Công tước Saint-Owan không nói rằng ông ấy sẽ giết tôi nếu tôi gọi con gái ông ấy như vậy một lần nữa.

Ông chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng.

Nó thậm chí còn đáng sợ hơn vì ông ấy không nói gì cả.

"Nghe này."

"À, vâng."

Nhưng...

Tôi đang làm gì ở đây?

Bên trong một nhà hàng ở Temple.

Tôi đang ngồi với gia đình Công tước Saint-Owan.

Đương nhiên, Công tước chào hỏi ngắn gọn với Charlotte và Saviolin Tana trước khi đưa con gái đến đây dùng bữa.

Và sau đó.

Bằng cách nào đó, cuối cùng tôi cũng đi cùng.

Tôi không có ý đi theo.

Và tôi cũng không được bảo phải làm theo.

Cứ như thể bà Saint-Owan đã dẫn tôi đến đây một cách tự nhiên. Chúng tôi không định đến đây để ăn, nhưng khi chúng tôi tản bộ và nói chuyện nhàn nhã, cuối cùng chúng tôi đã đến nhà hàng.

Chuyện này là sao?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Harriet có vẻ bối rối không kém.

'Tại sao Reinhardt lại ngồi đây? Không, tại sao mẹ lại đưa cậu ấy đến đây?'

Đó là biểu hiện của Harriet.

Cảm thấy hơi choáng váng, thực đơn hiện ra, Harriet và tôi lơ đãng chơi với nĩa và dao của mình.

Đừng nói bất cứ điều gì hoặc thể hiện bất kỳ sự tò mò không cần thiết nào.

Nếu chúng tôi nói điều gì đó sai, nó có thể trở nên không thể thay đổi được.

Nó có thể là gì?

Gặp cha mẹ Harriet ở Arnaria một mình, và giờ đang ngồi đây cùng nhau.

Ngay cả khi Harriet và tôi đã đính hôn, chuỗi sự kiện này không phải là ngược lại sao?

"Con có thể chỉ cho chúng ta một lần nữa mình đã làm điều đó như thế nào không, Cục cưng?"

"Vâng, ta cũng tò mò về các chi tiết đằng sau các nguyên tắc."

May mắn thay, Phu nhân và Công tước Saint-Owan dường như không có hứng thú tập trung vào tôi, và tôi cũng cảm thấy như vậy.

Hai Set đấu với Olivia. Kỹ năng của Harriet thể hiện ở đó đã vượt xa sự mong đợi của tôi.

"Uh... Vì vậy, con chưa đặt tên cho nó. Có lẽ con nên gọi nó là ứng dụng của Ma pháp cuộn lên cơ thể con người?"

Harriet xắn tay áo bên phải. Không có hình xăm có thể nhìn thấy.

Nhưng khi cô ấy tập trung, những dòng ma thuật màu xanh lơ lửng trên cánh tay của Harriet và bắt đầu tạo thành các ký tự.

Công tước nhìn chăm chăm vào chuỗi ký tự phức tạp và gật đầu như thể đã hiểu.

"Rune, sao?"

"Vâng."

"Vậy, ý con là mình đã đảo ngược Ma pháp hiện đại thành ngôn ngữ Rune?"

"Vâng."

Chỉ có Công tước Saint-Owan mới thực sự hiểu được điều đó khó khăn như thế nào. Đó là lý do tại sao ông ngây người nhìn con gái mình, người đã bình tĩnh trả lời.

Có vẻ như chắc chắn rằng ông đã rất kinh ngạc trước kỳ tích khó tin mà con gái mình đã đạt được. Harriet mỉm cười tinh tế.

"Không chỉ mình con. Các thành viên của Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật đã giúp đỡ rất nhiều. Ý tưởng là của người khác."

"Câu lạc bộ nghiên cứu phép thuật, mà con nói là..."

Harriet liếc nhìn tôi.

"Phải, là do cậu ấy tạo ra."

Lúc đó, ánh mắt của bà Saint-Owan và Công tước đổ dồn vào tôi.

'Cậu đã khoe khoang rằng con gái ta sẽ thể hiện giá trị của mình trong Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật.'

Mặc dù đó không phải là cách tôi muốn, nhưng Harriet đã làm một điều không thể tin được. Với sự giúp đỡ của các thành viên Câu lạc bộ nghiên cứu phép thuật.

Cuối cùng, tôi đã đúng.

Công tước và Harriet thảo luận về Ma pháp mới phát triển một lúc.

Đối với hầu hết các phần, tôi không thể hiểu bất cứ điều gì.

Harriet biến cơ thể mình thành một vòng tròn ma thuật sống, chuyển động.

Tôi không thể hiểu làm thế nào để cơ thể Harriet hoạt động như một vòng tròn ma thuật có liên quan gì đến việc giảm đáng kể tốc độ niệm chú.

"Con gái của ta, đây có thể là một dòng Ma thuật mà chỉ con mới có thể sử dụng trên thế giới này. Các pháp sư bình thường sẽ mất nhiều thời gian

hơn để đảo ngược Ma pháp hiện đại thành ngôn ngữ Rune, ghi nhớ tất cả nội dung của nó và nhớ lại khi cần so với ngôn ngữ hiện có. phương pháp niệm chú. Phương pháp này có thể loại bỏ các giai đoạn thao túng ma thuật trong quá trình niệm chú, nhưng quá trình tính toán thậm chí còn lâu hơn."

"...Vâng con nghĩ thế."

Cuối cùng, phương pháp này là buộc bạn phải vượt qua bằng cách sử dụng bộ não của mình. Đối với một pháp sư bình thường sử dụng phương pháp này, thực sự là một tổn thất.

Nó làm tăng công thức và bỏ qua giai đoạn vận hành ma thuật thực sự.

Đối với Harriet, đó là một cách để sử dụng Ma pháp gần như ngay lập tức, nhưng đối với những pháp sư khác, nó khá lãng phí công sức.

Dù sao đi nữa, Harriet được gọi là một thiên tài, nhưng nhìn thấy Harriet làm được điều gì đó thực sự thiên tài khiến tôi cảm thấy tự hào một cách kỳ lạ.

Tôi cảm thấy như Harriet có thể đánh bại Ellen nếu họ đối đầu.

Tại sao tôi cảm thấy hài lòng về tình huống này khi tôi tự tin rằng Harriet có thể đánh bại Ellen trong một trận chiến?

"Tại sao cậu lại có biểu cảm giống cha mẹ tớ như vậy? Thật là... thật khó chịu..."

Vẻ mặt của Harriet trở nên chua chát, nhận thấy rằng tôi cũng đang có biểu hiện tương tự với Phu nhân và Công tước Saint-Owan.

—Bà Saint-Owan, Công tước và tôi.

Có vẻ như ba chúng tôi đang cảm thấy như vậy ngay bây giờ.

***

"Làm sao vậy? Cậu không ngại thờ chứ?"

"Tớ ổn."

"...Tớ phải nín thờ để mặc một thứ như thế này, nhưng cậu thậm chí không cần phải làm điều đó? Thành thật mà nói, không phải là không công bằng vào thời điểm này sao?"

Liana mặc váy cho Ellen và tặc lưỡi khi nhìn phong thái điềm tĩnh của Ellen mặc dù đang mặc một chiếc váy bó sát.

Cuộc thi Miss Temple diễn ra vào ngày mai, và đó là sự kiện chính của lễ hội này, cùng với trận chung kết giải đấu liên khối.

Vì vậy, Ellen và Liana đang kiểm tra mọi thứ lần cuối. Do đó, Liana đã bận rộn đi đi lại lại giữa phòng của Ellen và phòng của Cliffman.

Liana bận rộn nhất trong lễ hội này.

Giải đấu của Reinhardt đã kết thúc và giải đấu liên khối của Harriet cũng đã kết thúc.

Giờ đây, chỉ có Ellen và Cliffman còn nhiều việc phải làm trong số các sinh viên năm nhất Royal Class. Khi Liana chạm vào má của Ellen trong khi nhìn Ellen đang đứng trước gương, cô ấy hỏi:

"Sao mặt dài thế? Có chuyện gì à?"

"Không thật sự lắm."

Ellen nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương.

Nó có vẻ không khác nhiều so với bình thường, nhưng có vẻ như cô ấy đang có tâm trạng không tốt? Ellen cố nặn ra một nụ cười, nhưng nó không hoạt động tốt.

Một nụ cười tự nhiên là điều khó khăn với Ellen ngay từ đầu. Vì vậy, khi cô ấy gượng cười, nó biến thành một biểu cảm kỳ lạ. Nó không xấu, nhưng trông không giống một khuôn mặt đang cười.

Nhưng bây giờ, thật khó để cười hơn bình thường.

Hình ảnh Reinhardt hôm nay cứ chập chờn trong tâm trí Ellen.

'Haizz...'

'Ừ... Ừ...'

'Chà, cậu thậm chí không lo lắng, phải không?'

'Chúng ta sẽ làm gì nếu Đồ ngốc của chúng ta thua? Huh? Không, thua là một chuyện, nhưng nếu Harriet hoàn toàn bị đánh bại thì sao?'

'Cậu ấy không có vẻ lo lắng!'

'Tôi hiểu rồi! Harriet không lo lắng! Có ổn không vậy?'

'Cậu ấy lại trở nên lo lắng? Khi nào vậy?'

Dáng vẻ bồn chồn và lo lắng của Reinhardt, thờ dãi thườn thợt.

'Ồ. Harriet bị sao vậy? Không, nghiêm túc đấy, đó là gì vậy?'

'Chuyện gì, đã xảy ra chuyện gì?'

'Nhìn kìa! Đồ ngốc đã làm được!'

'Tôi đã luôn tin vào Harriet!'

Nhìn thấy Reinhardt thực sự lo lắng và cổ vũ cho Harriet.

Ellen cũng ngạc nhiên. Harriet đã cố gắng giáng một đòn vào Olivia mặc dù cô ấy đã thua cuộc.

Liệu tôi có thể làm tốt như Harriet nếu tôi ở vị trí của cô ấy không?

Ellen nghĩ rằng cô ấy sẽ không thể.

Sau đó, nếu tôi ở vị trí đó.

Liệu Reinhardt có lo lắng cho tôi như hôm nay không?

Liệu anh ấy có cổ vũ tôi như hôm nay không?

Tôi tin rằng dù có lo lắng, Reinhardt cũng sẽ không bồn chồn như hôm nay.

Reinhardt dường như gặp khó khăn trong việc đối phó với Harriet. Anh ấy thường đối xử với cô ấy một cách bình thường nhưng lại lo lắng cho cô ấy vào những lúc như thế này.

Ellen làm gì cũng giỏi nên Reinhardt sẽ không lo lắng nhiều như vậy.

Reinhardt sẽ tin vào khả năng vượt qua bản thân của Ellen, ngay cả khi cô thua cuộc.

Chính vì Reinhardt khó đối phó với Harriet hơn nên anh lo lắng và chú ý đến cô nhiều hơn. Thấy Reinhardt như vậy, Ellen không thể phủ nhận cảm giác khó chịu đã bén rễ trong lòng.

—Lòng ghen tị.

Ellen ghen tị với Harriet.

Vì thế, câu hỏi lớn nhất trong ngày và cảm giác như có hòn đá tảng trong lòng cứ lớn vồn trong tâm trí Ellen.

‘Đã lâu không gặp!’

Reinhardt dường như đã quen biết với cha mẹ của Harriet. Cả Công tước Saint-Owan và vợ ông ta.

Cho rằng Harriet không ngạc nhiên về điều đó, có vẻ như cô ấy đã biết về nó.

Làm thế nào?

Không, không chỉ là làm thế nào, mà là tại sao?

Tại sao Reinhardt gặp cha mẹ của Harriet?

Anh ấy có gặp họ cùng với Harriet không? Tại sao họ gặp nhau, và tại sao Reinhardt không nói với Ellen về điều đó cho đến tận bây giờ?

Không, không có lý do gì để Reinhardt phải nói với cô ấy điều đó.

Nhưng vẫn.

Mặc dù Ellen nhận ra rằng có rất nhiều điều mình chưa biết về Reinhardt.

Ellen không muốn ngu dốt về những thứ như thế này.

Cô không muốn tìm hiểu những chuyện như thế này và như thế này.

Tất nhiên, Ellen không phải là người duy nhất có những câu hỏi như vậy.

"Thật ngạc nhiên khi Công tước và Phu nhân biết Reinhardt."

Trong khi chỉnh lại trang phục của Ellen và thử các phụ kiện khác nhau, Liana tình cờ đề cập đến điều đó.

Mọi người đều ngạc nhiên khi thấy Reinhardt bị Công tước Saint-Owan kéo đi trước sân vận động.

"Có thể là họ có thể đã gặp nhau bằng cách nào đó."

"Là vậy sao?"

Dù là người tò mò nhất về lý do, nhưng Ellen lại nói ra điều đó.

Tại một số thời điểm, cô ấy bắt đầu nói dối. Giả vờ không tò mò về những gì mình tò mò, giả vờ không bận tâm trong khi thực tế là vậy.

Ellen ghét bản thân vì đã thay đổi như vậy, vì đã nói dối và che giấu cảm xúc của mình.

"Tuy nhiên, nếu họ đủ thân thiết để ăn tối cùng nhau, liệu Reinhardt có thân thiết với gia đình Công tước không?"

"..."

Trước những lời của Liana, Ellen nghiêng rằng.

Nếu cô ấy không làm vậy, khuôn mặt của cô ấy trong gương dường như sẽ vặn vẹo một cách kỳ lạ.

Mỉm cười đã khó.

Nhưng Ellen có thể xoay sở để không thể hiện bất kỳ biểu cảm nào.

"Tớ nghĩ thế là đủ. Tớ sẽ đi kiểm tra Cliffman. Cậu ấy có lẽ không biết cách ăn mặc phù hợp và đang gặp khó khăn."

"Được rồi."

Khi Liana rời khỏi phòng, Ellen cuối cùng cũng thả lỏng quai hàm.

Ellen soi gương.

Cô thấy mình mặc một chiếc váy quyến rũ, để hở vai, đeo vòng cổ, hoa tai, vòng tay và những phụ kiện rực rỡ khác.

Không tệ.

Bản thân cô ấy cũng nghĩ như vậy, và Liana cứ nói rằng sẽ rất lạ nếu cô ấy không giành được Miss Temple trông như thế này.

'Hãy buông bỏ tất cả những suy nghĩ vô ích, ghen tị, cảm giác tự ti và nghi ngờ.'

Vì chúng chẳng giúp được gì cả.

Ellen không quan tâm đến bất cứ điều gì khác.

Nhìn thấy mình ăn mặc như thế này, cô tự hỏi Reinhardt sẽ nói gì và anh ấy sẽ có biểu cảm gì.

Đó là tất cả những gì Ellen tò mò.

Cô ấy tin rằng Reinhardt sẽ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của mình, bởi vì bản thân cô ấy cũng có phần ngạc nhiên.

Sau đó, Ellen vừa sợ vừa có phần hào hứng với những gì Reinhardt sẽ nói.

Trong phòng không có Liana, Ellen cố nặn ra một nụ cười khi nhìn vào gương.

Nó vẫn không hoạt động tốt. Nhưng thực tế là cô ấy đang cố gắng khiến cô ấy cảm thấy như một ngày nào đó cô ấy sẽ có thể mỉm cười.

Ellen tập cười dạn dĩ trước gương.

***

"....."

Olivia Lanze đang nằm trên giường trong phòng của mình.

Mặc dù Olivia đã giành chiến thắng trong trận chung kết Bảng C ngày hôm nay, nhưng mọi người đều biết rằng họ đã chứng kiến một cảnh tượng khá oái oăm.

—A-0 năm thứ năm, Olivia Lanze.

Ngoại trừ một số trường hợp, Olivia vẫn tốt bụng và dịu dàng với mọi người. Không có nhiều thay đổi so với trước đây.

Tuy nhiên, biết rằng hôm nay Olivia sẽ hơi nhạy cảm nên các bạn cùng lớp nhỏ tuổi hơn nhưng học cùng lớp đã không đến chúc mừng cô.

Vì vậy, giờ Olivia chỉ có một mình.

Nằm xuống, Olivia thẩn thờ nhìn lên trần phòng ký túc xá của mình.

Giả sử cô ấy sử dụng [sức mạnh thần thánh] của mình, bằng cách nào đó cô ấy có thể chịu được đòn tấn công ma pháp cuối cùng.

Không, ngay từ đầu nó đã không đi xa đến thế.

[Sức mạnh thần thánh] không chỉ giới hạn ở việc hồi phục và bảo vệ.

Thêm vào đó, Olivia nhìn làn khói đen bốc lên từ tay mình.

—Thần lực ô uế.

Olivia cũng có thể sử dụng nó.

Nếu Tiamata ở đó, cô ấy đã không bị làm nhục bởi một con nhai như vậy.

Olivia đã thắng, nhưng cô đã thua.

Cô không thể quên biểu cảm trên khuôn mặt của cô gái xác xược đó khi cô ta tuyên bố đầu hàng.

Cô ấy biết chính xác rằng chiến thắng của mình sẽ hoàn thành khi đầu hàng.

Ngay cả khi Olivia thắng, cô sẽ hòa vốn, hay nói đúng hơn là thua.

Olivia phải thắng tất cả các trận đấu của mình, nhưng cô đã để thủng lưới một set và bị đánh bại.

Vì vậy, đó là một mất mát hoàn toàn.

Ngay cả khi Olivia thắng giải đấu, sự thật rằng cô đã thua Harriet de Saint-Owan sẽ không thay đổi.

Không ích gì khi nghĩ về nó. Nếu thế này thì sao, nếu thế kia thì sao - tất cả đều vô nghĩa.

Tôi thua Harriet de Saint-Owan.

Chỉ còn lại sự thật đó.

Cảm thấy chạnh lòng nhưng không sao rũ bỏ được.

Cuối cùng, kỷ luật những đứa trẻ đó hoặc đánh bại chúng không phải là mục tiêu ban đầu.

Tiền là cần thiết.

—Tiền bạc.

Nếu Olivia thắng giải đấu và được bầu làm Miss Temple, cô có thể nhận được giải thưởng tiền mặt. Đó là mục đích ban đầu. Chỉ cần tập trung vào đó. Các đối thủ ở bán kết và chung kết của giải đấu sẽ không hề dễ dàng.

Và cô cũng cần chuẩn bị cho Miss Temple nữa.

Olivia uể oải đứng dậy khỏi giường và mở tủ quần áo.

Đã bán gần hết những thứ cô ấy không cần, chẳng còn gì trong tủ quần áo ngoài bộ đồng phục và quần áo bình thường hàng ngày của mình.

'Giá như tôi có chiếc váy mình đã mặc ở sự kiện tài trợ...'

Olivia đã bán tất cả đồ đạc của mình để giúp đỡ ai đó. Cô thậm chí còn bán tất cả những bộ váy và phụ kiện mà cha nuôi đã mua cho cô cho các sự kiện khác nhau.

Không có lý do để đi xa như vậy.

Nhưng sau đó, một lần nữa, không có lý do gì để không.

Bởi vì nhu cầu thực sự của một người không thể được thỏa mãn chỉ bằng vật chất.

Đó là những gì Olivia nghĩ.

"Haa haa..."

Vì vậy, Olivia nhìn chăm chăm vào tủ quần áo của mình, nơi không có quần áo nào khác ngoài bộ đồng phục của mình, và cười trống rỗng.

***

Cặp đôi Saint-Owan ăn tối và rời đi vào buổi tối. Công tước là một người bạn rộng, vì vậy rõ ràng là ông đã cố gắng dành thời gian cho cuộc đấu của Harriet ngày hôm nay.

"Tại sao?!"

Sau khi tiễn cặp đôi ra về, Harriet đột nhiên nói thế.

"...Tớ đã nói gì? Tớ có nói gì đâu!"

Chắc hẳn cô ấy đã cố kìm nén để không nói điều gì đó khó chịu trước mặt Công tước và Phu nhân, nên giờ là lúc để nói ra. Mặt Harriet đỏ bừng khi cô thở hổn hển.

"Aaa, Aaa, Aaa... Vì mẹ gọi tớ như vậy, bây giờ cậu sẽ trêu chọc tớ..."

Đôi môi cô run run khi nói. Harriet nghĩ rằng tôi chắc chắn sẽ gây sự, nói điều gì đó như 'cậu thật là một đứa trẻ'?

"Có gì để trêu chọc? Dù sao thì cậu cũng là một đứa trẻ."

"Tớ biết mà, cậu sẽ trêu chọc tớ mà!"

Lâu lắm rồi tôi mới thấy một câu trả lời sắc bén như vậy.

Làm sao tôi có thể không trêu chọc Harriet khi cô ấy như thế này? Tôi không thể không tiếp tục chọc ghẹo cô ấy!

"Cứ hành động như một đứa trẻ đi. Chắc cậu làm được mà không có tở."

"Tở sẽ không làm vậy! Tở sẽ không làm thế! Ở nhà tở cũng không như thế!"

Mặt Harriet đỏ bừng khi cô dậm chân. Vâng, cô ấy chắc chắn là không. Tôi cũng biết điều đó. Nhưng Harriet quá dễ bị khiêu khích và thao túng.

Nỗi giận và nỗi cơn tam bành vì một việc như thế này đã khiến cô ấy trở thành một đứa trẻ.

Harriet đã trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng tâm lý của cô ấy vẫn vậy. Thật thú vị.

"Cậu có thể thử?"

"Tở sẽ không! Tại sao tở phải làm điều đó ở tuổi này?!"

...Có chuyện gì thế?

Tại sao nó dễ thương như vậy khi một đứa trẻ mười bảy tuổi nói "ở tuổi này"?

Nó thực sự giống như một đứa trẻ!

Tôi ngừng trêu chọc Harriet vì tôi nghĩ cô ấy có thể bắt đầu bỏ bùa mê tôi.

Trên đường trở về ký túc xá Royal Class.

Mọi người vẫn nhộn nhịp xung quanh. Đám đông sẽ chỉ phát triển cho đến thứ Sáu.

Vòng chung kết Bảng C của Giải đấu liên khối hôm nay hẳn là một chủ đề khá sôi nổi. Theo quan điểm của tôi, đó là một trận chiến ở một cấp độ hoàn toàn khác so với các trận đấu khác.

Một sinh viên năm nhất niệm chú với tốc độ gần như tức thời.

Một sinh viên năm thứ 5 xông lên như một chiếc xe tăng trong khi chịu đựng tất cả những Ma pháp đó bằng cơ thể trần của mình.

Để mọi thứ khác sang một bên, nó thật ấn tượng.

"Nhưng... lạ nhỉ?"

Khi Harriet lặng lẽ bước đi, cô khẽ lẩm bẩm.

"Có gì lạ?"

"Mẹ gọi tớ như vậy. Cậu có thấy... lạ lắm không?"

Có chuyện gì với Harriet vậy?

Có phải cô vẫn nghĩ về điều đó? Có vẻ như Harriet thực sự xấu hổ vì điều đó. Chà, tôi đoán nó có thể khiến Harriet đau đầu theo cách riêng của mình.

Công tước Saint-Owan và Phu nhân dường như tiếp tục đối xử với Harriet như một đứa trẻ.

Nhưng đó chẳng phải là điều không thể tránh khỏi sao?

Thấy Harriet cảm thấy xấu hổ, tôi cười khúc khích.

"Cha mẹ yêu con cái có gì là lạ?"

"..."

Công tước, người có vẻ điềm tĩnh và nghiêm khắc, nhưng tình yêu dành cho con gái của ông rất rõ ràng.

Phu nhân không thể để Harriet rời khỏi vòng tay của mình, liên tục ôm chặt lấy cô.

Harriet có vẻ không thích điều đó, nhưng tôi thấy thật ấm lòng.

Mặc dù tôi không chắc tại sao tôi phải xem toàn bộ cảnh tượng đó từ đầu đến cuối.

"Tất nhiên, hầu hết những người đến từ một môi trường như vậy có xu hướng trở thành những đứa trẻ hư hỏng, phải không?"

"Cái gì, cậu muốn nói cái gì?!"

"Chà, cậu không hẳn là một đứa trẻ hư hỏng, phải không?"

Rõ ràng là Harriet đã lớn lên trong một môi trường hơi nổi loạn, nhưng cha mẹ yêu thương con cái có phải là tội lỗi không? Và Harriet de Saint-Owan, ít nhất là trong phiên bản này, không tệ đến thế.

"Ngay cả khi những gì cậu đang nói là sự thật, tại sao cậu luôn nói như vậy? Con nhóc hư hỏng? Tôi chưa bao giờ nghe ai đó nói điều đó với mình trước đây!"

Đương nhiên, Harriet rất tức giận với lời nói của tôi.

Thật là buồn cười khi tôi nói điều gì đó như, “Cha mẹ cậu là người tốt, và cậu cũng trở nên tốt, vì vậy không có vấn đề gì,” theo cách như vậy.

Phải chăng tôi mắc một chứng bệnh nào đó khiến tôi không thể nói thẳng thắn và tử tế?

Nhưng, làm sao tôi có thể dừng lại khi nhìn thấy Harriet đỏ mặt và tức giận?

Trong khi cãi nhau như vậy, chúng tôi trở lại ký túc xá của Royal Class.

Bây giờ là mùa đông.

Tối rồi.

Và, như vậy, trời lạnh.

"Trời lạnh." (Reinhardt)

"Mùa đông rồi, Đồ ngốc. Tất nhiên là lạnh rồi." (Harriet)

"Tớ có phải bị gọi là Đồ ngốc chỉ vì tớ nói trời lạnh không?" (Reinhardt)

"Có thể không phải với người khác, mà là cậu, đặc biệt là khi cậu đang nói chuyện với tớ! Cậu đã trêu chọc tớ bao nhiêu lần rồi?" (Harriet)

Harriet bắt đầu trêu chọc trở lại. Nhưng lần này, Harriet bắt đầu nó.

Thời tiết hôm nay đặc biệt lạnh. Đó là giữa mùa đông và đêm, cộng với việc cả hai chúng tôi đều mặc quần áo mỏng. Hơi thở của chúng tôi tỏa ra trắng xóa.

Nó sẽ lạnh hơn bao nhiêu?

Tất nhiên, đó không phải là khí hậu khắc nghiệt và thời tiết sẽ không quá khắc nghiệt.

Nói về điều đó, Ma pháp giống như một vị thần, phải không?

Tại sao chúng ta phải chịu lạnh khi chúng ta có Ma pháp?

Tôi huých Harriet đang lặng lẽ đi bên cạnh tôi.

"Này, trời lạnh."

"...Cái gì."

"Trời lạnh."

"Cậu muốn tớ làm gì về nó?"

"Thử làm gì đó đi."

"Tại sao lại là tớ?"

Harriet nhìn thẳng vào mắt tôi đang yêu cầu cô ấy làm điều gì đó.

Trên đảo hoang, Harriet đã triệu hồi một quả cầu sương ẩm và đặt nó trong lều của mọi người.

[Ma thuật], [Linh ngôn], hay bất cứ thứ gì, [Ma pháp] là tốt nhất. Khi tôi yêu cầu Harriet làm gì đó, cô ấy bấu môi và từ từ nhắm mắt lại.

Tôi nghĩ cô ấy có thể triệu hồi quả cầu sương ẩm mà cô ấy đã sử dụng trên hoang đảo.

"..."

Đột nhiên, Harriet nắm lấy tay tôi.

Harriet thậm chí không thể nhìn tôi, đầu cô ấy cúi xuống.

KHÔNG.

Đây là.

Tôi vẫn còn nhớ lần đầu tiên tôi đánh thức tài năng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình, tôi đau đớn đến mức phải nhờ Harriet giúp đỡ. Thay vì sử dụng một Ma pháp ru ngủ, cô ấy bắt ngờ hát một bài hát ru cho tôi.

Khi tôi nhận ra sự hiểu lầm, tôi cảm thấy như mình có thể chết vì xấu hổ.

Có phải yêu cầu của tôi về Ma pháp lại bị hiểu lầm nữa không?

"Không, đợi đã... không phải cái này, mà là Ma pháp..."

"Em biết."

Những lời nói của Harriet khiến tôi dừng bước.

"Em không... ngốc đến mức đó..."

Giọng Harriet run run như thể có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

Harriet biết tôi đang yêu cầu sử dụng Ma pháp, nhưng thay vào đó cô ấy nắm tay tôi. Harriet cúi đầu dẫn đường, nắm tay tôi.

Harriet không nắm chặt quá. Tôi không thể nắm chặt hơn hay buông tay. Tôi đi theo cô ấy khi cô ấy dẫn đường, nắm tay tôi.

"Ngày hôm nay của anh như thế nào?"

Harriet hỏi.

"Nó đã từng là tốt nhất."

Tôi trả lời chân thành, không giả vờ.

"..."

"..."

Chúng tôi không trao đổi thêm lời nào nữa.

Chúng tôi chỉ bước đi trong im lặng.

Ký túc xá khá xa, chúng tôi phải đi xe điện.

Nhưng Harriet chỉ đi ngang qua trạm xe điện và tiếp tục đi.

Như thể cô muốn bước đi mãi mãi như thế này.

Như thể cô ấy hy vọng nơi chúng tôi cản trở về sẽ không bao giờ xuất hiện.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading